

РЕШЕНИЕ

№ 29701

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4437** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на П. Г. И., с адрес в [населено място],[жк], [жилищен адрес] депозирана чрез адв. К. от САК, с която се оспорва като нищожна и незаконосъобразна заповед № РД-15-468 от 12.02.2026 г., издадена от министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл, е прекратено служебното й правоотношение на длъжност „директор“ на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“, ранг V старши, считано от 13.02.2026 г.
С жалбата се иска отмяна на заповедта на първо място като нищожна и при условията на евентуалност като незаконосъобразна. Във връзка с нищожността се поддържат доводи за липса на фактическия състав на чл.103, ал.1, т.1 ЗДСл, порочност на волеизявлението на административния орган за едностранно прекратяване на служебното правоотношение, прикрито под формата на „взаимно съгласие“, противоречие с трайната съдебна практика на касационната инстанция по подобни казуси. Във връзка с незаконосъобразността на оспорения административен акт се правят възражения, че е нарушен материалния закон, допуснати са съществени нарушения на административнопроизводствените правила, заповедта е издадена при превратно упражняване на власт и явно несъответствие с целта на закона. Искане се от съда да прогласи заповедта за нищожна и при условията на евентуалност да я отмени като незаконосъобразна, да възстанови жалбоподателя на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, да осъди ответника да заплати на жалбоподателя обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл в размер на основните месечни заплати за времето, през което тя не е заемала държавна служба, на за не повече от 6 месеца, считано от 13.02.2026 г.

В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. К..

Ответникът - министърът на здравеопазването оспорва жалбата чрез юрк. Т.. Излага подробни съображения в писмени бележки от 06. 07. 2026 г.

Административен съд София - град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че жалбоподателката П. Г. И. е била назначена на длъжност „директор“ на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“ в Министерството на здравеопазването. На тази длъжност жалбоподателката е била възстановена със заповед № РД-15-4/06.01.2026 г. на министъра на здравеопазването след отмяната на предходна заповед № РД-15-313/17.03.2025 г. за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл с влязло в сила съдебно решение № 13319/22.12.2025 г. по адм.д. № 8123/2025 г. на ВАС.

Представена е длъжностна характеристика за длъжността директор на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“.

По делото са приети депозираните от жалбоподателката пред работодателя за удостоверяване ползването на отпуск за временна неработоспособност болнични листове с № Е./15.01.2026 г. - анулиран, № Е./22.01.2026 г. - отменен от ТЕЛК, № 20260188950/16.01.2026 г. за ползване на отпуск по болест в периода 12.01.2026 г. – 15.01.2026 г., потвърден от СЛКК по хирургия на МБАЛ „ВИТА“ ЕООД и № Е./16.01.2026 г. за ползване на отпуск до 19.01.2026 г. за гледане на болно дете.

От министъра на здравеопазването е отправено предложение изх. № 94-438/03.02.2026 г. до жалбоподателката да бъде прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл.103, ал.1, т.1 ЗДСл.

В приложените известия за доставяне от 06.02.2026 г., 16.02.2026 г., 21.02.2026 г. и 28.02.2026 г. е отразено, че абонатът не отговаря на оставени известия и пратките не са потърсени от получателя.

Със заповед № РД-15-468 от 12.02.2026 г. на министъра на здравеопазването, на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 и чл. 108 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение с П. Г. И. на длъжност директор на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“ с ранг V старши. В заповедта е отразена като причина за прекратяване взаимно съгласие на страните, изразено писмено.

В заповедта е посочено на служителя да се изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

Заповедта е връчена лично на оспорващата на 26.03.2026 г. и е обжалвана от нея с жалба вх. № 34-438/09.04.2026 г. по описа на МЗ.

При това положение е ирелевантно изготвеното уведомление по реда на чл.18а, ал.9 АПК за връчване на оспорената заповед на жалбоподателката, което било залепено от служители на Министерството на здравеопазването на входната врата на етаж на постоянния ѝ адрес съгласно съставения протокол от 12.03.2026 г.

В съпроводителното писмо, с което в изпълнение на дадените от съда с определението за насрочване указания, ответникът е заявил, че по административната преписка не се съдържа писмено съгласие на П. Г. И. по отправеното предложение за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт съгласно чл.124, ал.1 ЗДСЛ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съобразно основанията по чл.146, т.1 ЗДСл – органа по назначаване.

По силата на чл.108, ал.1 ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед отговаря на изискуемото законово съдържание, вкл. с отбелязване на правното и фактическо основание за издаването ѝ. По делото липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати органът по назначаването би постановил акт в противен смисъл.

С оглед на така възприетото, не са налице основания за обявяването на процесната заповед за нищожна.

Заповедта обаче е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Според разпоредбата на чл. 103, ал. 1, т. 1 ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява по взаимно съгласие на страните, изразено писмено, като страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в десетдневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, се счита, че предложението не е прието.

С нормата на чл. 103, ал. 1, т. 1 ЗДСл се урежда не само начина на прекратяване на служебното правоотношение (по взаимно съгласие на страните), но и процедурата по осъществяването му. Нормативно посочени са действията, която всяка от страните следва да извърши, за да съвпадат воите им. Съвпадането на воите на двете страни по служебното правоотношение то да бъде прекратено по взаимно съгласие е фактът, който съставлява основание за издаване на административен акт за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл. Законът поставя изискване за писмено изразяване на постигнатото съгласие и взаимно уведомяване на страните за предприетите действия. На задължението на органа по назначаване, желаещ прекратяване на служебното правоотношение да направи писмено искане за прекратяването му и да го изпрати на другата страна, съответства задължението на служителя да приеме предложението и в десетдневен срок да уведоми органа по назначаването за приемането му, което следва да се направи в същата форма - писмено. Двете предпоставки - приемане на предложението и уведомяване за това на органа по назначаване, следва да съществуват кумулативно, така както кумулативно са поставени условията за наличие на писмено предложение за прекратяване на служебното правоотношение и изпращането му на другата страна. Достатъчно е липсата на която и да е от тези предпоставки, за да се приеме, че не е налице взаимно съгласие на страните за прекратяване на договора. Липсата на кумулативните предпоставки има за последица неприемане на предложението от страна на органа по назначаването.

Основният спор в казуса се свежда до това налице ли е валидно изразена воля от страна на жалбоподателя до органа по назначаването, за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие.

Установи се по делото, че е налице отправено предложение от органа по назначаването с изх. № 94-438/03.02.2026 г. до жалбоподателката, което не е връчено на жалбоподателката.

Безспорно е установено по делото, че не е изразено писмено съгласие от жалбоподателката П. Г. И. по отправеното предложение за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие.

Независимо от липсата на изрично писмено съгласие с направеното предложение ответникът на 12.02.2026 г. е издал обжалваната заповед, в която е посочил, че е изразено писмено съгласие от страна на държавния служител.

В случая материалноправните предпоставки по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие на двете страни не са изпълнени. Налице е само първият елемент от фактическия състав на цитираната разпоредба - отправено от органа по назначаване до служителя предложение с изх. № 94-438/03.02.2026 г. за прекратяване на служебното правоотношение по взаимно съгласие. То обаче не е достигнало до жалбоподателката и съответно не е налице вторият елемент от фактическия състав, а именно служителят писмено да е потвърдил приемането на предложението в 10-дневен срок от получаването му. С оглед естеството на регулираните от Закона за държавния служител обществени отношения, законодателят е въвел презумпция за несъгласие при липса на изрично изразено писмено такова – чл.103, ал.1, т.1, изр.2-ро ЗДСл. При наличието на тази законова регламентация е изключена априори хипотезата на мълчаливо съгласие.

По изложените съображения оспорената заповед № РД-15-468 от 12.02.2026 г., издадена от министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на П. Г. И. от длъжността „директор“ на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“, ранг V старши, на основание чл.103, ал.1, т.1 ЗДСл е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

В частта относно искането за възстановяване на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност, жалбата е недопустима, разпоредбата на чл.121, ал.1, т.2 ЗДСл е отменена с ДВ, бр. 95 от 2003 г., и като такава следва да бъде оставена без разглеждане и производството прекратено в тази част.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателката се дължат разноски за адвокатско възнаграждение, в размер 511.29 евро съгл. чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. при основателно възражение за прекомерност на ответната страна, доколкото казусът не се отличава с фактическа и правна сложност и по делото е проведено само едно съдебно заседание.

Воден от горното, Административен съд София - град, I - во отделение, 46-ти състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. И., с ЕГН [ЕГН], представлявана от адв. К. от САК заповед № РД-15-468 от 12.02.2026 г., издадена от министъра на здравеопазването, с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл, е прекратено служебното ѝ правоотношение на длъжност „директор“ на дирекция „Изпълнение на проекти, програми и стратегии“, ранг V старши, считано от 13.02.2026 г.

ОСЪЖДА Министерство на здравеопазването да заплати на П. Г. И., с ЕГН [ЕГН], сумата от 511.29 евро, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на П. Г. И., с ЕГН [ЕГН], в ЧАСТТА по направеното искане за възстановяване на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му, а в частта, имаща характер на определение, с което жалбата е оставена без разглеждане - в 7 - дневен срок от съобщението.

Съдия:

